ชื่อเรื่อง : ใจสู่ใจ

เจ้าของผลงาน/หน่วยงาน : นายพีระพงศ์ หอมวุฒิวงศ์ ผู้ช่วยเหลือคนไข้ ฝ่ายโภชนาการ

สถานที่ : ตึกศรีตรัง โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่นฯ (ก่อนสงกรานต์)

ผู้ที่เกี่ยวข้อง : 1. ตัวผู้เขียน
2. ผู้ป่วย
3. เพื่อนร่วมงานที่ฝ่ายโภชนาการ

เรื่อง/เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ผมเพิ่งเข้ามาทำงานอยู่จิตเวชขอนแก่นฯ ช่วงเดือนตุลาคมที่ผ่านมา หน้าที่ของผมต้องมีการไปติดตามการบริโภคอาหารผู้ป่วยเป็นประจำทุกวัน ในช่วงเวลา 07.00 น. , 11.00 น. และ 17.00 น. การที่ผมได้ไปพบปะและเจอกับผู้ป่วยก็ตอนได้ไปติดตามการบริโภคอาหารนี้ละครับ

เมื่อประมาณเดือนเมษายน ก่อนสงกรานต์ ผมได้ไปติดตามการบริโภคอาหารของผู้ป่วยที่ตึก ขณะกำลังช่วยเพื่อนร่วมงานจัดอาหารเฉพาะโรคอยู่ ก็มีผู้ป่วยท่านหนึ่งเดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าที่กังวล ผมเลยตกใจคิดในใจว่าเขาจะมาแนวไหนหนอ (ดี/ร้าย) จนมายืนตรงหน้าผมแล้วถามว่า

ผู้ป่วย “คุณหมอค่ะ ตอนไหนหนูจะได้กลับบ้าน เห็นคุณหมอข้างบนบอกว่าหนูจะได้กลับวันนี้”

ผม “อ้อ นึกว่าเรื่องอะไร เดี๋ยวคงสักพักละครับ แล้วญาติมาหายังละครับ”

ผู้ป่วย “ยังไม่เห็นเลยค่ะ แต่เห็นคุณหมอ(บนตึก) บอกว่าติดต่อให้ญาติมารับแล้วนะค่ะ”

ผม “ถ้ายังงันก็คงได้กลับละครับ อดทนรออีกนิดนะ ว่าแต่ทานข้าวก่อนนะครับ” แล้วผมก็ทำงานต่อไป

วันถัดมาไปติดตามที่ตึกนั้นอีก ได้เจอผู้ป่วยคนเดิมอาการแย่กว่าเดิมซึมเศร้าไม่ยอมทานข้าว ผมจึงเดินเข้าไปคุยด้วยเพื่อถามไถ เมื่อผู้ป่วยเห็นหน้าผมก็ได้หันมาพูดว่า “คุณหมอ หนูอยากกลับบ้าน ตอนไหนแม่หนูจะมารับ เพื่อนๆหนูเขาได้กลับกันหมดแล้วนะ” ผมตอบ “อ้าวยังไม่มาหรอ อืม ไม่เป็นไร คงสักพักละ ว่าแต่ทำไมไม่ยอมทานข้าว ถ้าไม่ทานสุขภาพก็จะแย่นะ แล้วคุณหมอจะไม่ให้กลับบ้านนะ ถ้าญาติไม่มารับก็อยู่เป็นเพื่อนผมก็ได้ เพราะผมต้องเข้าเวรช่วงสงกรานต์ อยู่เป็นเพื่อนกันเรา ขนาดผมยังไม่หยุดเลย อดเอาโตแล้ว(ผมก็คุยไปเรื่อยๆพยายามให้เขาลืมเรื่องกลับบ้าน)” หลังจากผู้ป่วยได้ฟังดังกล่าวก็เริ่มมีรอยยิ้มและยอมทานอาหารถึงจะได้นิดเดียวก็ยังดี ผมรู้สึกดีที่ทำให้ผู้ป่วยมีรอยยิ้มและยอมทานอาหาร ในใจก็น่าสงสารเห็นใจเขาที่ต้องรอคอยกลับการกลับบ้าน ผมก็ไม่ชอบการรอคอยเพราะเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้กับตัวเองเลยรู้ซึ้งถึงอารมณ์แบบนั้น

พอถึงช่วงสงกรานต์ ผมได้ไปติดตามผู้ป่วยคนนี้เรื่อยๆ นับวันเขายิ่งมีอาการที่ดีขึ้นยิ้มหัวเราะได้ทานอาหารได้ตามปกติ แถมเข้ามาทักทายพูดคุยกับผมแบบสนุกสนานเหมือนพี่น้องที่สนิทสนมกัน ที่คำหนึ่งที่โดนใจผมมาก “คุณหมอหนูไม่อยากกลับบ้านแล้วละ ที่นี้กับข้าว อร๊อย อร่อย คุณก็ใจดี คุณหมอมาคุยเล่นกับหนูบ่อยนะ” ผมได้ยินเช่นนั้นไม่รู้จะดีใจหรือเสียใจดี เพราะอยู่ป่วยอยากอยู่ที่โรงพยาบาลต่อ พอถึงวันหยุดผมก็ได้ฝากเพื่อนร่วมงานที่ฝ่ายให้ช่วยดูแลติดตามผู้ป่วยคนนี้ต่อจากผม หลังจากที่หยุดไป ผมก็มาทำงานปกติ ปรากฏว่าผู้ป่วยคนนั้นญาติมารับกลับ

บ้านไปแล้ว ในช่วงที่ผมหยุดผู้ป่วยก็ถามหาผมกับเพื่อนร่วมงานทุกวัน ก่อนกลับผู้ป่วยได้ฝากคำมาบอกว่า “หนูกลับบ้านแล้วนะ คิดถึงคุณหมอ เดี๋ยวจะมาหาใหม่” พอผมได้ฟังจากเพื่อนร่วมงานเล่าให้ฟัง ก็รู้สึกดีใจกับผู้ป่วยที่วันรอคอยก็มาถึง

ผลอันเนื่องมาจากเรื่องเล่านี้ ทำให้ผมรู้สึกความภาคภูมิและประสบการณ์ที่น่าประทับใจ เพราะการที่เราเข้าใจถึงใจเขา เอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเข้าใจซึ่งกันและกัน จะช่วยผู้ป่วยรู้สึกเป็นกันเองสบายใจ สุขภาพทางจิตดีขึ้น ถึงผมไม่เรียนจบแพทย์จบหมอมา ผมก็สามารถทำให้ผู้ป่วยมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น ยิ้มแย้มแจ่มใส จดจำผมได้ ถึงจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆและไม่ได้คลุกคลีกับผู้ป่วยโดยตาม นี้ละคือการรักษาสภาวะจิตใจในอีกด้านหนึ่ง เรียกว่า “ใจสู่ใจ”

บทเรียนที่ได้รับ

การดูแลผู้ป่วยอย่างใกล้ชิดทำให้เกิดความผูกพันและความเข้าใจสิ่งกันและกัน จึงนำมาด้วยการดูแลด้วยใจ ส่งผลให้ผู้ป่วยมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น สุขกายที่ดีขึ้น สามารถดำเนินชีวิตที่บ้านกับความครัวได้อย่างมีความสุข

การติดต่อ : นายพีระพงศ์ หอมวุฒิวงศ์ ผู้ช่วยเหลือคนไข้ ฝ่ายโภชนาการ
โทรศัพท์ : 083-3374211 e-mail : porsahara@hotmail.com